

conillet

a partir del text “El conillet del tambor de Duracell / 2015” de Marta Galán i Sala.

Traducció i adaptació: Marc Martínez.

Amb: Clara Segura.

*...Deseaba un silencio perfecto,
por eso hablo.*

ALEJANDRA PIZARNIK.

0

(ritual / om)

Sóc aquí.
Asseguda.
Paciència infinita.
Tota orelles, tota pits, ben oberta.

Donant-te el pit, donant-t'ho tot: estimant-te.
Donant-te de mamar; la mama.

Aquí, per tu, com una ofrena.
Aquest és el meu petit secret:
ser per a tu com una ofrena.

1

(la carta)

M'arriba una carta de l'escola del meu fill.
«El seu fill no millora», em diuen.
«El seu fill porta més de dos mesos sense fer els deures,
sense presentar els treballs,
sense assistir als controls d'avaluació contínua,
sense cantar quan els altres canten,
sense participar.
I el que és pitjor, el seu fill llegeix durant les hores de classe
tota mena de llibres estranys
(amb imatges i continguts sospitosos,
amb esquemes i consells sospitosos.)
Llibres amb títols com ara:
El camí de l'èxit
101 regles per esdevenir un bon líder

o La ley de la selva: defiéndete o perece.

Defiéndete o perece.

El tutor del meu fill diu que l'he d'anar a veure.

De vegades els professors es pensen
que les mares no tenim res més a fer que anar a l'escola
a parlar dels nostres fills i de la seva educació.

De vegades els professors

(els tutors, els mestres, els educadors, com es diguin!)

es pensen que tenen la fórmula màgica
per corregir el que ells consideren
una conducta desviada.

Em diuen: « El seu fill no millora; no progressa».

I això els preocupa?

Que el meu fill no progressi és el que realment els preocupa?

És això el que els preocupa de debò?

El meu fill progressa en la direcció correcta
que és la direcció que jo li tinc assignada.

(El meu fill no progressa en la direcció que ells volen

perquè el meu fill no s'asseu així com així

ni calla quan li diuen que calli

ni endreça les fitxes de la carpeta

ni fa les pàgines de divisions.)

El meu fill progressa perquè sap qui és Goya i qui és Matisse.

I perquè sap distingir, d'un cop d'ull, un Goya d'un Matisse.

(Que ja ho sé que no és tan difícil això. Però fes-ho tu, si pots. O tu.)

I sap qui és Caravaggio!

I sap perquè Caravaggio pintava escenes mitològiques.

I progressa perquè sap què vol dir abstracte i què vol dir figuratiu.

(I que no són contraris.)

Sap tot això, el meu fill.

Progressa a tota llet.

Com un cicló, progressa.

I té interessos i preferències.

(Ha vist el principi de l'*Acorazado Potemkin* més de 50 vegades i em demana
dia sí dia també, que li posi l'escena aquella del cotxet que cau per les escales.)

I progressa perquè si el castiguen

i li posen un gomet vermell

o el deixen sense dinar

o sense pati,

els dirà que ell no és un gos.

Que nosaltres no som gossos.

Que no som dofins!

Que no som instrument de ningú!

Com tampoc no ho són els gossos ni els dofins, és clar, però ells no ho poden dir!

Em veu a mi cara de gos? Cara de dofí?

Bordo, jo? faig salts i nedo a 60 km/h?

Oi que no? Doncs ja està!

Lavors li parlarà de llibertat i de responsabilitat.

Li dirà que ell sap

-ho està aprenent-

si una cosa es fa o no es fa.
Però a partir de l'experiència!
De la seva capacitat d'atenció,
de la seva empatia, el seu sentit ètic, el seu sentit comú.
I progressa perquè sap què és una traqueotomia!
UNA TRAQUEOTOMIA.
I te la fa, eh?
El meu fill progressa a tota llet
perquè si t'ennuegues en un restaurant
o en una costellada
o la nit de cap d'any amb el raïm
o al menjador de l'escola,
el meu fill sap fer la maniobra de Heimlich!
Ell sap que s'ha de fer pressió aquí, així, fort.
Perquè un tros de pernil salat pot acabar amb la teva vida.
Et salva la vida, la maniobra de Heimlich!
I perquè sap que si es perd a mitjanit dins d'un bosc tenebrós
ha de mirar amunt, al cel, i orientar-se.
Mirar les estrelles i orientar-se.
El meu fill s'orienta en la nit mirant les estrelles
i a vosaltres us sembla que no progressa?
El meu fill progressa a tota llet.
Com un cicló!
Em diuen: "Estem preocupats. El seu fill no para atenció".
I s'espanten!
Em diuen: "El seu fill no segueix les explicacions. No posa interès".
I s'espanten!
"El seu fill està a la Lluna de València.
El seu fill -em diuen- llegeix aquests llibres
com si fos una màquina de llegir llibres!
Els llegeix sense parar, d'una tirada!
En hores de classe,
a l'hora del pati,
al menjador, entre plat i plat,
al lavabo, mentre espera el seu torn,
a l'hora de psicomotricitat!
El seu fill devora aquests llibres estranys
i no sabem què fer.
Hòstia puta, penso, vostè és l'educador!
Qui els guia,
qui els orienta,
qui els forma!
"No sabem què fer, no sabem què fer..."
Hauria d'estar content, si més no, que un dels seus alumnes devori llibres.
Podria fer servir el meu fill com a exemple
i donar-li un *cum laude*!
Amb vuit anys acabats de fer, donar-li un *cum laude*.
Perquè amb vuit anys ja està llegint llibres, el molt cabró!
Llibres amb lletres.
Amb moltes pàgines i moltes lletres.

Hauria d'estar content i posar-lo com a exemple.
Regalar-li una tauleta (*tablet*) només per això:
per ser el gran lector que és.
O un portàtil d'aquells petitets
perquè quan es cansi de llegir
escrigui les seves coses:
les seves visions de nen,
els seus poemes de nen,
les seves reflexions de nen.
Però amb 8 anys al meu fill li toca llegir això!
Llibres sobre supervivència.
Sobre rescats en condicions extremes.
Manejo y uso de armas de fuego.
Tècniques per a la superació del dolor.
Teoria econòmica 1
Construcció de refugis.
Nocions bàsiques de defensa personal.
Adaptació a condicions climàtiques adverses.
Llibres d'autoajuda i creixement personal.
Electrònica i mecànica.
Vida natural.
Solfeig.
Xinès, alemany, anglès.
Ètica, poètica i estètica.
"No sabem què fer, no sabem què fer..."
Doncs jo sí!
Jo li dic que no perdi el temps.
Això és el que jo faig.
Li dic: "Fill meu, no perdís mai el temps".
No entenc ben bé quin és el problema,
però com sóc una mare responsable i puc amb tot
-no sabeu de quina manera puc amb tot-
aniré a veure a aquest paio.
L'aniré a veure i me l'escoltaré.
Escoltaré els seus arguments amb atenció.
Tindrè en compte els seus arguments
amb fe, amb confiança, amb determinació.
Miraré d'escoltar-lo, el paio tutor aquest.

2

(l'escola)

Agafó el cotxe i en 20 minuts em planto a la secretaria de l'escola.

pregunto a una de les noies

-una dona que hi ha a la porta-

on puc trobar el tutor del meu fill.

Em diu que al seu despatx.

"A l'àrea de coordinació i tutoria. Despatx 29"

Travesso l'escola buida.

Miraré d'escoltar els seus arguments.

Amb fe, amb confiança, amb determinació.

Per què totes les escoles buides em recorden la mateixa escola buida?

La meua escola buida!

El meu col·legi buit quan et quedaves allà tancat

fins les nou de la nit

per pintar els decorats del *playback* de Nadal.

I sorties al passadís de la sala d'actes

i tot estava fosc i l'escola buida i et cagaves!

Els llums d'emergència eren l'única llum i et cagaves!

I quan sorties al carrer a les nou de la nit un dia d'hivern

encara et cagaves més!

Perquè als carrers tampoc no hi havia gaire llum en aquells temps.

Hi havia pocs fanals i mal avinguts i et cagaves.

Hòstia puta, si et cagaves!

(Era una època molt bona per cagar-se de por en general).

Per això l'escola buida del meu fill em recorda la meua escola buida:

perquè fa olor de suor de nens i nenes després del pati.

(de la mateixa manera que la meua escola buida

feia olor de suor de nens i nenes després del pati;

aquella suor seca i dolça que fa la canalla quan acaba de jugar).

I perquè tot està ple de guix

de pols de guix

com a la meua escola!

I perquè la llum dels fluorescents és la mateixa llum

ampla i freda

dels fluorescents de la meua escola.

I perquè els murals de colors

amb els seus dibuixets

les seves lletres

segueixen enganxats a les parets de les escoles malgrat el temps

la tecnologia

el disseny

el *feng-shui*!

Malgrat tot, TOT és idèntic!

I Els planetes en tres dimensions
i l'aparell digestiu
amb tot de fletxetes indicant intestí gros, intestí prim, vesícula biliar...
I la vitrina amb l'esquelet sense clavícula.
I els vàters baixos, sense tapa, més baixos que de costum.
I aquell ordre tan determinat en la col·locació dels pupitres.
I els mocs secs enganxats sota els pupitres.
I els xiclets.

Per què TOT el que un recorda quan pensa en la paraula "escola"
és el que realment és una "escola"?
Dels tres als dotze anys el món sencer hi cap en un escola
i no té pèrdua.
Tu dius "escola" i no té pèrdua.

Quan arribo al despatx 29
agafo aire i truco a la porta.
M'obre el tutor del meu fill.
"No tinc gaire temps -li dic-, així que aniré al gra i rapidet.
El meu fill llegeix aquesta mena de llibres perquè li compro jo.
Els selecciono d'una llista molt llarga, li compro i li regalo
perquè se'ls llegeixi.
I prepari's perquè quan faci deu anys començarà
amb Nietzsche i Dashiell Hammett.
Però ara en té vuit
i amb vuit anys li toca llegir això,
el que llegeix.
Això que vostè veu que llegeix:
Anglès, alemany, xinès.
Solfeig.
Vida natural.
Electrònica i mecànica.
Llibres d'autoajuda i creixement personal.
Adaptació a condicions climàtiques adverses.
Nocions bàsiques de defensa personal.
Construcció de refugis.
Teoria econòmica.
Tècniques per a la superació del dolor.
Manejo y uso de armas de fuego.
Llibres sobre rescats en condicions extremes.
Llibres sobre supervivència.
Ètica, poètica i estètica.

L'entrenament és així:
hi ha unes normes i s'han de seguir.
És així com jo entreno el meu fill".

M'havia promès escoltar els seus arguments
(escoltar-lo amb fe, amb confiança, amb determinació)
però acabo d'arribar i ja estic deixant anar impropis.

Sense fre, sense miraments, com un cicló!

“Perquè, miri, Senyor Tutor, la cosa està fotuda
però que molt fotuda
el que se’n diu molt malament,
i jo, com a mare,
he de preparar el meu fill pel que vindrà.
Perquè jo no sempre estaré al peu del canó,
traient-li les castanyes del foc,
solucionant els problemes al meu fill.
Perquè, de vegades, les mares s’absenten.
No ho poden evitar
i s’absenten.
O, de vegades, marxen, les mares.
O es moren, també, les mares, de vegades.
De fet, si té alguna altra cosa a dir-li al llarg d’aquest curs acadèmic
li demano que el citi a ell al seu despatx
i que a mi no em faci perdre més el temps.
Perquè encara que només sigui un marrec de vuit anys
i vostè consideri que no està capacitat per entendre segons què,
jo estic entrenant el meu fill per a què ell, tot sol, se sàpiga defensar.
És així com jo educo el meu fill.

Això sí: hi ha d’haver un ordre en els aprenentatges.
Una planificació en els objectius
Una finalitat.
Aquests nens s’han d’entrenar
Tècnicament, físicament i emocionalment
per a la competició, el pillatge i l’ataràxia.
ATARÀXIA.
La felicitat!
del grec: “absència de torbament”.
Fortalesa de l’ànima davant l’adversitat.
La felicitat a través de l’equilibri emocional.
Presocràtics, epicuris, estoics.
ATARÀXIA.

Si vostè fos mare com jo - li vaig dir-
mare, i no pare
(mare, fixi’s bé que dic *mare*)
no tinc cap mena de dubte que es deixaria de collonades
i prepararia aquesta canalla pel pitjor.
Així és que, si us plau, respecti el seu entrenament.

I sense deixar-li dir ni una paraula
(però és que ni una paraula; ni obrir la boca)
m’acomio i surto del despatx 29.

3

(el cotxe)

Quan surto al carrer són dos quarts menys cinc de vuit.
Agafo el cotxe i en dos minuts em planto davant l'escola de karate.
Aparco en doble fila i m'encenc un cigarret.

A dos quarts de vuit en punt el meu fill surt per la porta
amb els cabells mullats i sense jaqueta.
Així que veu el cotxe, ve corrents cap a mi a tota velocitat.
-Mama, mama -em diu- avui m'han donat el cinturó vermell
i demà entreno amb els grans, amb els de tretze.
-Això està molt, però molt bé -li dic- vols una *caladeta* per celebrar-ho?

Mentre ens fumem el cigarret a mitges,
li explico que he conegut el seu tutor i l'aviso.
Li dic: "ves amb molt de compte, fill meu,
i estigues a l'aguait; perquè el teu tutor m'ha semblat un paio bastant *raro*".

Travesso la ciutat en 20 minuts, tan ràpid com puc (carril bus)
abans que la nena surti de llit elàstic a les vuit en punt.
La petita ens està esperant.
Puja al cotxe, em fa un petó i es posa a llegir.

Els explico que no sé si hi haurà alguna cosa a la nevera per sopar.
Que he estat tot el dia ocupada
treballant
i que potser hem de demanar una pizza.
I també els dic, perquè no se n'oblidin
-els ho dic cada dia perquè no se n'oblidin -
que els estimo.
Que els estimo més que cap altra cosa en el món.
I que avui m'he recordat d'ells minut sí minut també.
Que ells dos, ell i la seva germana,
són el més important que he fet a la vida:
el més espectacular i perfecte que he fet mai.

I els dic que han de ser forts i àgils!
Perquè de vegades les mares es moren
i els nens i les nenes han de ser forts i àgils.
Com a titans! Com a lleones!
Forts i feliços.
ATARÀXIA.

Estic orgullosa.
Estic orgullosa d'haver aconseguit fer compatible
la meva vida domèstica
amb la meva vida professional.
Perquè he estat jo qui ha triat aquesta opció:

he deixat de fer les activitats prescindibles de la vida
Les festes (prescindibles).
Els sopars (prescindibles).
Els concerts, el cinema, la dansa, el teatre (absolutament prescindibles).
He deixat el tabac i l'alcohol,
els dies mandrosos de tele i sofà (prescindibles),
les estones perdudes mirant el mar (prescindibles),
les hores mortes compartides amb els amics,
amb els germans,
les postes de sol,
les passejades (prescindibles),
el gimnàs (completament prescindible).
Perquè una dona ha de fer això, oi?
deixar les coses prescindibles
i fer compatible la seva vida familiar amb la seva vida laboral.
Compaginar les hores de criança
(aquestes hores improductives)
amb les hores laborals; que són les veritablement productives.
Aquesta és la nostra missió, no és així?
És així o no?

Quan arribem a casa estan tots dos fregits com un soc.
Tenen el cap recolzat a la finestra del cotxe, un a cada banda,
i els cabells humits perquè els vidres s'han entelat.
Fora fa fred i és de nit.

Carrego el nen en braços.
I a la nena, que es desperta amb més facilitat,
li dic que camini i que em segueixi.
Els porto a la seva habitació
i els demano que es treguin només els pantalons i les sabates
i que es fiquin al llit.

Avui no soparem.
Ni vosaltres, ni jo.
A la vostra edat,
tant fa el menjar com el dormir.

4

(l'habitació)

La nena (la petita, la femella)
rep exactament el mateix entrenament que el nen.
La mateixa educació, la mateixa escola.
La mateixa planificació, els mateixos objectius, la mateixa finalitat.
ATARÀXIA.
Però com que ella té només cinc anys

encara és a l'etapa de les faules d'Esop i els contes del Germans Grimm.

Em gasto molts diners en llibres.
Cada dia en compro tres.
(Un per a mi, un per al nen i un per a la nena).
Però per a AIXÒ treballo.
Per a gastar-me els diners en el que em surti de la figa!
Per sort, tinc una feina.
Una feina normal que m'agrada normal.
Una feina on em paguen normal.
(em paguen suficient com per a poder comprar tres llibres al dia)
Suposo que hi ha feines millors, és clar,
però a mi la meva feina em sembla una feina normal.
Hi vaig, la faig i punt.
Hi vaig, la faig i em paguen.

Posem per cas que regalo a la meva feina
la meitat de la meva vida.

Tant és la feina que facis!
Perquè qualsevol feina és sempre una merda de feina.
Encara que guanyés més pasta que ningú
una feina sempre seria per a mi una feina de merda
perquè estaria ocupant la meva vida
d'una manera senzillament desproporcionada.
L'única que tinc, de vida!

Però voleu que us digui el que realment em dóna forces
Per a aixecar-me cada matí,
ficar-me a la dutxa,
posar-me el que se'n diu "presentable" i sortir a treballar?
Sabeu què és el que de debò m'anima a continuar?
A posar, fins i tot, cara de festa quan arribo a la feina?
El que realment em dóna forces
és saber que la vida
-això que jo anomeno "vida"-
no té res a veure amb la feina!
És per això que a casa, quan sopem,
insisteixo sempre en aquesta mateixa idea:
els dic que triïn una feina qualsevol,
(una feina per guanyar-se la vida)
i que facin allò que realment els agrada
allò que els dóna plaer
allò que els fa posar contents
en el seu temps lliure.
Que no esperin mai "omplir" la seva vida amb una feina.
Perquè una feina sempre acaba sent això: una puta feina.
T'ho prenguis com t'ho prenguis,
facis el que facis,
guanyis el que guanyis.

Els dic que només conec uns quants (i comptats)
que veritablement treballen en allò que s'estimen, però que,
amb el temps,
també acabaran farts de la seva feina;
farts d'allò que ara tant els agrada.
I això ja seria el sùmmum de la infelicitat!
I com que jo no puc imaginar ni un segon d'infelicitat per als meus fills,
tracto insistentment que aprenguin a no confondre mai
la feina amb la passió que poden despertar l'arqueologia o la botànica.
La feina amb la paraula al·lucinada.
La feina amb la fascinació que provoquen
certs objectes dotats de bellesa.
La feina amb la velocitat d'una carrera
o la potència d'un salt!
La feina amb l'olor de suor de l'home o la dona amb qui dorms.
La feina amb el desig de volar!
La feina amb la flaire d'un estofat de lleties amb xoriço.
La feina amb la passió per salvar vides.
La feina amb el dolor de la pèrdua.
La feina amb la vida.

Els dic que, qualsevol dia, mentre dormin
m'escaparé una estona al País de Mai Més
i demanaré un desig.
Un desig important.
Un desig dels que, si s'acompleixen, fan història.

Demanaré que, un dia i d'una vegada per totes,
els treballadors i les treballadores del món
s'encreuin de braços,
que s'aturin en sec,
immòbils.
Tots aquells que treballen de braços creuats i mirant el paisatge!
O estirats, panxa enlaire, com cadàvers damunt la terra.
Sense pressa, sense ràbia, sense por.

5

(l'oració)

ORACIÓ PELS VAGUISTES DEL 28 DE JULIOL DE 2006 A L'AEROPORT DEL PRAT

A la puta merda els mitjans de comunicació
perquè van dir que els homes i les dones
que van decidir aturar-se en ple estiu, morts de por,
tement perdre la seva vida i la seva feina,
eren uns delinqüents.

A la puta merda els mitjans de comunicació
perquè van utilitzar expressions del tipus “dar mala imagen”
quan no té cap sentit dir que algú que està lluitant pels seus drets
“está dando mala imagen.”

A la puta merda els mitjans de comunicació
perquè van convèncer la meva àvia que aquells homes i dones
eren delinqüents, “bandidos” i se’ls havia de castigar.

A la puta merda els mitjans de comunicació
perquè varen seguir qualificant l’acte
de vergonyós, tercermundista i indignant
els dies posteriors a la vaga.

A la puta merda els mitjans de comunicació
perquè posen un dret: les vacances de la majoria.
per damunt d’un altre dret: l’estabilitat laboral d’uns quants.

A la puta merda els mitjans de comunicació
perquè MAI van fer servir expressions del tipus
“acte poètic” o “acció reveladora”
per a explicar-li a la meva àvia
que hi ha una pila de treballadores i treballadors invisibles
(gent que no veus)
que són fonamentals perquè les coses funcionin.

A la puta merda els mitjans de comunicació!
Jo no puc amb vosaltres.

O

(ritual / om)

Sóc aquí.
Asseguda.
Paciència infinita.
Tota orelles, tota pits, ben oberta.

Donant-te el pit, donant-t’ho tot: estimant-te.
Donant-te de mamar; la mama.

Aquí, per tu, com una ofrena.
Aquest és el meu petit secret:
ser per tu com una ofrena.

Quan em necessitis, crida’m.
Tu dius “mama” i jo vinc de seguida.

No pateixis, per què sempre hi sóc.
Aquí, al teu costat.
A l'habitació del costat.
Si tu fas "ai" jo et sento.
Hi ha una molla al meu cos que s'activa.
Estic fent les meves coses, però hi sóc.
Tu dius "aigua" i jo vinc amb el got.
Diràs "mare" i jo vindré.
Voldràs més aigua i te la portaré.
Voldràs que et miri córrer i ho faré.
Que miri com cantes, com balles, com saltes
i jo ho faré!
Que et miri fer caca i ho faré.
Que miri com escrius la "A",
el teu nom,
la carta als Reis,
la taula de multiplicar
i ho faré.
Hi seré sempre.
Em diràs: "mama, això no va" i jo vindré i t'ho arreglaré,
"mama, posa'm el mitjó", i te'l posaré,
"mama, tinc pipí, tinc gana, tinc son, estic trist"
I jo hi seré.
Hi seré sempre.
Aquí, per tu, com una ofrena.
Aquest és el meu petit secret:
ser per tu com una ofrena.

6.1

(14 minuts)

No sé si els meus fills entenen els meus desitjos.
Tampoc no puc assegurar que un dia arribin a tenir en compte
els meus benintencionats consells de mare.
Els fills acaben fent el que els dóna la gana.
Però em sembla molt bé.
És bonic.
És llei de vida.
Em fa posar contenta.
Al començament fa por.
Al final fa por igual però deu ser més suportable.
Por de cagar-la en tots els sentits.
Que et surti tot malament.
El tret per la culata.
Por de criar corbs.
Però amb el temps descansas,
et tranquil·litzes,
els dónes aire.

Et dónes aire.

Posem per cas que dedico a la meva feina
una tercera part de les hores comptades que té la meva vida.

De les 24 hores que té un dia

dedico 8 hores a fer coses que em paguen per fer.

Regalo el 33 % del meu temps a la meva feina.

480 minuts pagats al dia.

Si a això li sumem les hores extres

l'anar i tornar de la feina, els correus electrònics, les trucades, els *whatsapps*

les hores del meu temps escamotejades (robades) que segueixo pensant en la feina

(mentre sopo, faig l'amor o jugo amb la nena a l'*scrabble*)

això fa un total de 10 hores dedicades a l'empresa.

600 minuts.

Dormo entre 6 i 7 hores.

Descomptant els cops que m'aixeco cada nit

a portar aigua, acompanyar a fer pipí o fer passar la por

no arriba ni a 6.

360 minuts.

(no compto les nits de febre, vòmits, rentadores a hores intempestives...)

Dedico 3 hores al dia a fer de transportista.

Transporto els meus fills a llocs.

Llocs on posen en pràctica les coses que aprenen als llibres que llegeixen,

llocs on aprenen coses que s'han d'aprendre però que no surten als llibres que llegeixen,

llocs on els seus amics celebren els seus aniversaris

(les seves festes d'aniversari americanes

amb *muffins, and cup cakes, and cookies, and brownies*),

llocs on hi ha dentistes, practicants, psicòlegs i metges.

Tot això més els dos viatges organitzats que fem cada dia, matí i tarda,

de casa a l'escola, de l'escola a casa

(casa-escola, escola-casa)

fan un total de 3 hores a la carretera.

180 minuts.

2 hores per la intendència!

Això inclou: anar a comprar a la botigueta,

als *pakis*, al mercat, al súper,

trobar els nens perduts pels passadissos del súper,

descarregar el carro, omplir la nevera, parar taula

menjar, fer menjar, donar menjar

(esmorzars, dinars, berenars, sopars, lletetes)

-dinar no!, que dinen a l'escola!-

beneït sigui l'inventor dels menjadors escolars!

És a dir: 120 minuts mínim de restaurant i cuinetes.

30 minuts diaris a la cura i manteniment

d'ulls, orelles, narius, cul, vagina, boca i aixelles.

Em rento la figa, em depilo les cames, em poso cremetes.

Higiene personal nivell usuari. Bàsic.

Tot això fa un total de 1.290 minuts
(Ai! la Maria José, la gossa! 40 minuts més!)
Ara sí: 1.330 minuts.

Però tenint en compte que
per RECOLLIR les peces de Lego que omplen el menjador
(ficar les peces petites, a les caixes, les grans, fent torres, apilades)
POSAR els vestits de nina i les sabates de nina,
a la caixa dels vestits de nina.
PORTAR els gots de la nit, a la cuina.
Les calces brutes, a la roba bruta.
Les coixineres amb olor de saliva, a la roba bruta.
Els pijames amb olor de suat, a la roba bruta.
(a l'estiu, sobre tot, que se sua molt)
ESPOLSAR el cobrellit a l'hivern
i el llençol de dalt a l'estiu.
AIREJAR les 3 habitacions
(1,2,3 habitacions)
ESTIRAR les fundes del llit.
FER ELS LLITS de les 3 habitacions,
COL·LOCAR bé els coixins,
RECOLLIR els contes de la nit anterior
i el paper de vàter si estan refredats.
Els lavabos.
PASSAR aigua calenta a la banyera; calenta.
POSAR anticalcari a les aixetes, al bidet,
-no tinc *vaporetta!*-
TIRAR un raig de lleixiu al vàter si la petita ha vomitat,
RENTAR els plats del sopar,
(les restes de menjar s'assequen i no marxen amb facilitat)
ESCOMBRAR les engrunes que hi ha pel terra,
POSAR a bullir mongeta tendra,
DESCONGELAR pit de pollastre
que ahir van menjar dues vegades peix.
DONAR de MENJAR a les tortugues i al Jerbo,
ESPOLSAR els pèls de la gossa del sofà.
Rentadores.
Avui toca una de blanc.
FREGAR a mà les taques de les bates
i la caca dels calçotets i de les calces,
ENSABONAR les puntes dels mitjons blancs
i aigua freda als llençols tacats de sang.
AGUANTAR un minut la roda de la temperatura perquè renti a 90
i, abans de marxar, ESTENDRE la roba blanca
-ningú no mirarà si la rentadora és plena-
estendre-la al sol abans de sortir a treballar.
FREGAR el terra de tota la casa
amb un producte desinfectant que faci bona olor,
que sigui agradable entrar després a casa

amb aquella olor de pi o de llimona o de spa;
que quan arribin tot estigui al seu lloc i ordenat,
i que la olor sigui agradable
(de casa que t'acull,
de casa que nodreix
de casa-casa)
POSAR les samarretes de màniga curta en una pila,
les de màniga llarga en una altra, en doble fila.
TREURE els banyadors i els barrets de la bossa de piscina.
L'uniforme de karate ben plegat, que si no queda arrugat.
GUARDAR, al segon calaix, els mitjons aparellats,
i els que no tenen parella, al raconet, castigats.

96 minuts de cos en acció brutal.
Diàriament.

Per tant, de *vida*
(el que jo en dic *vida*
-el cos i el cervell lliures-)
em queden 14 minuts al dia.

6.2

(*melodrama*)

I són aquests 14 minuts
els que aprofito per mirar-te als ulls
i demanar-te que m'abraxis.
Que durant aquests 14 minuts
siguem com aquells dos adolescents que vam veure dimarts
a l'andana de la línia blava
amb els llavis fosforescents de tants petons que s'havien fet.
I et demano que deixem passar un metro i després un altre;
que ens quedem enganxats per la boca com feien ells a l'andana
i que sortim al carrer fent olor de nit ben viscuda,
de nit ben follada.
Encara que només siguin 14 minuts per tu i per mi,
aprofitar-los fins al final.

És veritat que busco la teva mà
(que apropo els meus pits a la teva mà,
els meus cabells a la teva mà,
la meva esquena a la teva mà;
que insisteixo.
Com una gossa, una gata, una conilla)
Voldria que em toquessis!
Que m'agafessis el cul i que em mengessis el cony a petons.
Follar i ser feliços.
Follar i fabricar més fills!

Tres, quatre, catorze, vint-i-tres fills tots nostres!
tots sortits de *polvos* al·lucinants
de *polvos* per morir-se de gust.
Doncs, sí.
És exactament això el que jo vull.
En tens la imatge exacta.
La tens i ara jo te la recordaré:
tu i jo enganxats físicament
(literalment enganxats)
com paparres; fent l'amor sense treva durant 142 dies.
142 dies marcats a la paret.
Això era el desig en el cos.
La por al cos.
La por de tots dos en el nostre cos.
Perquè el meu cos plora si sap que t'ha de perdre.
Plora el meu cos i es queda sense paraules.
S'acollona el meu cos, si sap que t'ha de perdre.
Es caga el meu cos, si sap que t'ha de perdre.
S'enfonsa el meu cos, si sap que t'ha de perdre.
I no es pot fer l'amor enfonsat;
estar terriblement enfonsat i fotre el millor *polvo* de la teva vida.
Però el cas és que tu i jo, si estem enfonsats
(malament el que se'n diu malament;
amb la tristesa enganxada a la gola)
només podem abraçar-nos,
bressolar-nos i mirar de descansar.

Poso el cap recolzat al teu braç,
entre el colze i l'aixel·la,
allà on a mi m'agrada,
en aquell lloc exacte on la teva olor em torna boja
(com una cabra boja);
l'olor de la teva aixel·la em va directa al cervell.
La llengua se m'enfonsa,
els ulls, el cony se m'enfonsa.
Inundació total.
Mullada del tot de dalt a baix.
I si em quedo immòbil, allà,
en aquell forat, i em deixo inundar,
si no em moc ni un pèl i em quedo ben quieta,
sé que ens acabarem ficant la llengua fins la gola
i follarem com animals grossos.

M'agrada quan follem així, sense premeditar-ho.
M'agrada quan els pantalons se'ns queden
recargolats als genolls, la samarreta mig treta.
M'agrada desorientar-me al llit, empassar-me els pèls.
No saber quin serà el següent pas .
Llavors és el que jo anomeno un *polvo* al·lucinant.
Però follar així, de tant en tant, la mar de bé,

imaginar que sí que podem ser lliures i feliços
en aquest moment boig
ens confon estrepitosament i ens despista.

Em dius: "ho faig perquè t'estimo"
I em claves una ganivetada.
Defensar-se mitjançant l'atac és una tècnica antiga, si,
però que la provis amb mi no acabo de veure-ho clar!
Em dius: "em deixes sense forces, trencat, ple de merda, enfonsat"
i després plores perquè t'abraci?
Que et perdoni i que t'abraci?

6.3

(*whore disney*)

Sabeu a què em recorda això?
Em recorda a una cançó d'amor pop,
una balada *xunga*,
un reguetón.
La diferència és que aquí no saps mai com s'acaba el conte.
O t'adaptes o no sobrevius; un altre cop la llei de la selva.
Algú m'hauria d'haver explicat quan era petita
(quan era una nena que creixia)
que cap home (ni cap dona)
em farien feliç.
Que calia no fer concessions per ser feliç
i que estimar algú volia dir fer concessions.
I això és el contrari de la felicitat.
Per tant: l'amor és contrari a la felicitat.
L'amor és un entreteniment.
Un opiaci que fas servir un temps i després ja no val per res!
Falla. Caduca. S'espantia.
L'amor *idiotitza!*
Obtura. Atordeix.
L'amor és letal.
No serveix!
Però ningú no m'ho va explicar tot això, a mi.
Ningú no em va explicar que l'amor no em faria feliç.
Per què no ho expliquen això?
Per què no ho expliquen a l'escola? O a la tele?
Per què no ho expliquen els de Disney a les seves pel·lícules, això?
Per què algú no els explica això, als nens i a les nenes?
Jo ho estic aprenent ara, que tinc 40 anys,
però, i quan en tenia 7, o 18, o 29?
Pensava que l'amor em sanaria
i el que ha fet és deixar-me exhausta!
Sense alè.

Assedegada.
L'amor ha acabat amb mi.
L'amor em va anar bé un temps
i després no vaig saber què fer, de la desfeta de l'amor.
Tindrà a les mans les despulles de l'amor
i se t'enganxaran als dits
com si fossin resina fresca
i no sabràs què fer-ne.
Tota tu ben emmerdada de resina fresca!
Aniràs amunt i avall
i tot quedarà ben enganxifós de les despulles de l'amor:
el volant del cotxe
els anoracs dels nens
els cordons de les sabates
les claus de casa
les olles de la cuina
la Nespresso
el *whatsapp*
el puzle en 3D
les mans dels col·legues,
els dits, les ungles, el cony.
Tot ben emmerdat de resina fresca!
Resina fresca pertot arreu!
Quina marranada!

Per a tu, localitzar les meves zones de dolor i per a mi localitzar les teves,
és a dir: localitzar les zones de dolor de la persona que t'estima,
és tan fàcil com pelar un plàtan
(que ja diràs tu quina bajanada: agafes el plàtan,
fas així pim-pam i en tres segons el tens pelat.
No té molt de mèrit, la veritat, ho fan fins i tot els micos.
És una habilitat de mico, de primat).

Ens l'anem fotent directe al fetge, que és on fa més mal
-en boxa, directe al fetge, és *knock out*.
Un directe al fetge és un *K.O.*
És el punt més dèbil.
És *tocado y hundido* a la primera-

I a això que ens passa, sabeu com li dic jo?
Últimament ho faig; poso noms a coses
que no tenen un nom específic.
Poso noms a alguns moments, sentiments, sensacions
per tal d'aclarir-ho tot,
per a comprendre-ho tot d'una vegada per totes.
Ho classifico tot.
Hi poso ordre!
Faig conjunts, conjunts de coses.
Interseccions.
Com quan algú va decidir que els ous anaven de dotze en dotze o de sis en sis.

Famílies de coses, de paraules, barems, llistes, esquemes, colors, límits, zones.
I a això que ens passa, jo ja li he posat un nom i he redactat unes regles.
És un joc i té les seves regles.

7

(regles)

REGLA NÚM. 1 DEL JOC DEL MESQUÍ.

Fer mal a la gent que t'estima i després demanar perdó.

O el que és el mateix:

no tenir esma per enfrontar-te a aquells que realment te l'estan fotent
(a aquells que no representen res per tu i de debò te l'estan fotent)
i pagar-ho amb aquells que t'estimen perquè coneixes els seus punts febles.
Fer mal a la gent que t'estima perquè coneixes els seus punts febles.

Aquesta és la primera regla del joc del mesquí i està fonamentada
en el poder del perdó.

En la capacitat que tenen aquells que s'estimen de perdonar.

Pots destrossar sense pietat

la teva mare, el teu pare, el teu germà, el teu xicot, la teva millor amiga
i ells, sense dubtar-ho, et perdonaran.

REGLA NÚM. 2 DEL JOC DEL MESQUÍ.

**Que t'atreveixis només amb aquells que
(i això es veu d'una hora lluny) són més febles que tu!**

Que t'atreveixis només amb aquells que no tenen
capacitat de reacció.

Pobres!

Aquells que ni tan sols t'odiaran
perquè respecten tant la teva posició
que entendran el teu gest
com un gest necessari.

I amb la cara feta un cromo i l'ànima destrossada, triturada,
amb els genolls encetats d'haver-se deixat arrossegar
pensen que tu, la més gran, tens tot el dret de fer-los el mal que els has fet.
Saben que han d'aprendre molt al teu costat.

Ho saben i somriuen.

Amb els ulls desencaixats i el cor ple de blaus,
somriuen amb un somriure inflat d'orella a orella,
brut de sang i trossets de dents esmicolades.

Tenen la boca com un bassal i els fills de puta no esborren el somriure de la cara.

Escupen líquids, trossos de queixal, algun empastament, pell del paladar,
però el somriure no, que no l'escupen;

el porten ben enganxat a la cara, amb cargols.
I posen l'altra galta perquè els continuïs fotent.

Aquesta és la segona regla del joc del mesquí i funciona.
Perquè encara que ells no t'estimin com t'estima la teva família,
com t'estima el teu xicot, la teva mare, la teva germana
et perdonaran igual.
I no perquè t'estimin o et tinguin afecte, NO!
sinó perquè els fas por.
Por o respecte.
Un respecte incondicional.

REGLA NÚM. 3 DEL JOC DEL MESQUÍ.

No abaixis la guàrdia,
perquè la gent de voluntat feble,
tots aquests que et respecten,
o que et tenen por,
tots aquells que et posen l'altra galta,
o et mengen la polla,
amb el temps, no saps tu com es tornen!
Uns oportunistes de merda, es tornen!
I, amb el temps, n'aprenen de tu de meravella.

Tot i que, el més normal, i que alhora explica
la continuïtat i la vigència del joc del mesquí,
és que aquests oportunistes destrossin els de voluntat
encara més feble que la seva
i que a tu, que els has fotut bé -allò que es diu bé-
t'acabin respectant per sempre més.

8

(*extorsió*)

Aquestes són les tres regles del joc del mesquí
i em serveixen per mirar de comprendre,
per què ens fem miques
(puré de patates Maggi)
dia sí, dia també.

Em serveixen per fer-me una idea,
per mirar d'una vegada per totes d'entendre.
Que m'entengueu!
Entendre i fer-me entendre.

La primera cosa que vaig intentar a la vida,
el primer que recordo que intento a la vida,

és fer-me entendre!
Primer, pels meus pares.
La mare, el pare.
Fer-me entendre pels meus pares!
Que entenguessin la meva visió del món.
Petita com era i farcida d'arguments.
Donant raons, buscant raons.
Movent la boca i les mans com un sordmut.
Cap aquí, cap allà.
Donant coces com una euga empenyada.
Mugint per a fer-me entendre.
Udolant.
I res.
No vaig aconseguir que caminessin ni un trosset així pel meu cap.
Només bla bla bla bla bla.
com si parlés en una altra llengua
i un soroll de fons.

Ara, intento fer-me entendre pels meus fills.
A la desesperada.
I així vaig fent amb tothom.
Intento fer-me entendre pels veïns,
les caixeres,
els metges,
els tutors dels meus fills,
les mares dels amics dels meus fills,
les amigues, als bars,
la gent de la feina,
els del sindicat,
la *gui* que et pregunta pel carrer tal.
Fins i tot per la meva gossa,
miro de fer-me entendre.
Li dic: "SIT", en anglès.
I jo vull que m'entengui.
Li explico: "Mira, Maria José, avui he tingut un dia de merda.
Un dia d'aquells que no s'obliden, saps?
Així que vull respirar una mica,
prendre l'aire tota sola,
sortir a fer un tomb.
Passejar sola una estona"
Però la gossa sent *passejar* i es torna boja.
Perd el nord i no entén res.
Passejar, carrer, ja està.
Em porta la corretja i baveja només de pensar-hi.
És que no em puc fer entendre ni per la meva gossa?
I el pitjor de tot és que,
com que jo sé que no m'estic fent entendre,
que ni la gossa m'està entenent,
m'esforço a donar explicacions.
Exprimeixo fins a l'últim recurs literari que recordo.

Començo amb les metàfores, els oxímorons, les sinestèsies.

Invento imatges.

Poso més paraules de les que calen,

menys paraules,

faig sinopsis, síntesis, fotosíntesis.

És a dir: embolico la troca.

(En lloc d'anar per feina,

cada vegada m'embolico més

i al final no hi ha Déu que m'entengui.)

Ningú no entén res i per això tothom em mal interpreta!

Parles i llavors la gent et mal interpreta.

T'interpreta malament.

O sigui: dius una cosa i la gent entén el que li dóna la gana.

Com aquell altre verb: t e r g i v e r s a r

Parles i la gent tergiversa les teves paraules.

La gent et diu: "Has dit tal, tu?"

I tu dius: "però si ni tan sols ho penso això,

com vols que hagi dit una cosa així?"

És com un malson dins d'un altre malson

que està dins d'un altre malson

del qual no pots sortir de cap manera!

Et passes la vida envoltada de gent que vols entendre

i que necessites que t'entengui

i, finalment, res.

Finalment, et fots!

Tu anar-li fotent tota la vida, com una idiota,

mirant de fer-te entendre

i al final, res de res.

No hi ha res a entendre!

No pots aconseguir que ningú camini ni un trosset així pel teu cap,

com tampoc tu no pots entrar ni una mica així en el cap de ningú.

US HE DIT QUE SOU EL MÉS IMPORTANT QUE M'HA PASSAT A LA VIDA?

LA COSA MÉS BONICA QUE HE FET MAI?

PERÒ, DE VEGADES, LES MARES NECESSITEN DESCANSAR.

SORTIR A FER UN TOMB, PRENDRE UNA MICA L'AIRE.

PERQUÈ, DE VEGADES, LES MARES S'ABSENTEN.

NO PODEN EVITAR-HO I S'ABSENTEN.

O ES MOREN, LES MARES.

PER AIXÒ HEU DE SER FORTS,

COM A TITANS, COM A LLEONES.

FORTS I FELIÇOS!

ATARÀXIA.

ATARÀXIA.

Ho heu entès això?

Ataràxia.

Cal que us ho digui en una altra llengua?

M'enteneu o no?

Voleu que torni a començar?

Demà, que ara estic molt cansada.

L'única cosa que pots intentar

- i fixa't bé que dic *intentar* -

és sentir.

Sentir de sensació, no de sentiment.

Sentir i fer-te sentir.

Sentir que estàs abandonat com un gos sent que està abandonat.

Sentir que tens gana com un nen sent que té gana.

Plorar com plora aquest mateix nen, per informar.

I provar de no entendre res.

Distingir el plaer i el dolor

amb la pell, amb els nervis.

Com una serp.

Vull ser com una serp!

Com un ficus,

com un musclo!

Vull ser un musclo per deixar d'una vegada per totes d'entendre!

De voler comprendre-ho tot.

De voler ser entesa.

Ara ja no vull ser entesa.

L'única cosa que vull és,

per un dia, ni que sigui un sol cop,

habitar la pau obtusa i tranquil·la de les amebes.

Descansar, vull dir.

Desaparèixer i descansar.

Les amebes són aquells bitxos unicel·lulars

que estudiàvem abans a 5è o 6è d'egebé!

Uns animals que no eren res, ni tenien res, ni aspiraven a res.

Com has de voler ser alguna cosa (o algú)

si ets una cèl·lula que, per no tenir, no té ni sexe?

Una cèl·lula i asexualada.

Són uns bitxos, o éssers vius, o una espècie

que per a reproduir-se es parteixen en dues meitats.

Per deixar de ser una sola cèl·lula

i sentir-se el que se'n diu *realitzades*

es parteixen en dues meitats.

Es reproduïxen per fissió.

És a dir, que per assegurar-se la continuïtat genètica,

es parteixen per la meitat i punt!

O la partenogènesi!

OH, LA PARTENOGENÈSI!

Generar un nou individu a partir d'un òvul sense fecundar!

Què passa?

Ho fan les serps.

I els peixos: el tauró martell.

Algunes formigues.

Les abelles, de vegades.

El dragó de Komodo.
Les guatlles (no totes).
Ho fan només si saben que l'estació serà bona per a les cries
o si, per alguna raó instintiva que nosaltres no podrem comprendre mai,
perceben una devastació imminent de la seva espècie.
Llavors, partenogènesi.
La femella, és clar!
PARTENOGÈNESI.
Donar la vida per decisió pròpia
sota la seva única responsabilitat.
Parir partint-se.
I parir?
Parir és brutal!
Ho tornaria a fer un milió de vegades.
És una experiència 10 i només suma.
Parir és millor que fer *puenting*.
Millor que follar, que llegir, que ballar!
Millor que menjar sushi, escarxofes, esferificacions.
Qualsevol experiència comparada amb el part és insignificant!
Donar el pit durant els 3, 4, 5, 6 primers mesos.
1, 2 anys, com una lloba!
Així, laxa, escarxofada a la butaca,
al sofà, al llit, al parc,
com una vaca, una conilla,
menjant bombons, llet amb galetes o estofats de carn
és una experiència 10 i només suma.
Però criar amb presència
dia rere dia
any rere any
7 ó 8 anys
(quan no en passen 30)
sense tribu
sense lleis que ens protegeixin
a les mares, als fills
a les mares, als fills
és una extorsió i només resta.
Cop de porta.
COP DE PORTA!
COP DE PORTA!
DE QUÈ ANEU?
NO, DE VERITAT, DE QUÈ ANEU?

No puedo conmigo, cómo voy a poder con vosotros?

Venga, hombre
De qué, moreno!
Será posible?
Desde luego
Habrase visto
(V)Amos anda!

No te digo.
Acabáramos.

9

(conillet)

Saps el que em fa més por de tot això?
Saps per què t'he de demanar que em protegeixis dels meus desitjos?
Perquè són letals.
Els meus pensaments i els meus desitjos són letals.
Suposen la fi del món.
La fi del nostre món.
De l'amor aquest.
De la parella.
La fi de tot aquest *tinglado*.
Tinc por que arribi un moment en què ja no m'interessi el món.
Ni la gent.
Ni tan sols la gent que m'importa.
(I n'hi ha que m'importen molt)
Arribar a tal punt d'aïllament, de narcisisme,
que ja no m'interessi res ni ningú.
Només jo mateixa.
Jo i les meves necessitats.
Jo i el meu plaer.
I llavors em diran: hedonista, egòlatra, *puton*, mala mare.
MALA MARE?
I llavors cada vegada seré més incapaç de posar-me en el lloc de l'altre.
Seré el típic exemple de persona mesquina.
Amb zero habilitats empàtiques
I ja no m'interessarà res ni ningú;
ni tan sols la meva mare.
"Mama –li diria- saps què passa? Que m'has deixat d'interessar.
No sé si m'ho has notat aquests dies,
però últimament m'inquieta bastant aquesta sensació:
has deixat d'interessar-me, mama."
Em cago de por només de pensar-hi.

Jo no sóc una hedonista!
Només vull descansar!
Sortir a fer un tomb, prendre una mica l'aire!

Tinc por de no haver aprofitat els moments que he viscut
amb la gent que estimo.
Fins a l'últim segon, l'última gota.

Tinc por de no haver escoltat prou, d'haver-los descuidat.
D'assabentar-me per *facebook*,
o per una trucada inesperada,

que algú de la família o un bon amic
(algú que havia estat important a la teva vida
i que ara feia anys que no veies)
ha patit una llarga malaltia i ha mort.
Quina putada, no?
Em cago de por.
Tinc por de no haver-los donat prou suport,
de no haver estat allà quan em necessitaven.
Tinc por d'haver-los abandonat amb la seva tristesa
amb la seva necessitat de comprensió,
de viatges, de festes, de silenci, de tipus de cervesa...

Tinc por d'haver viscut únicament i exclusivament per cridar l'atenció.

«Ella és emocionalment inestable.
Ella sempre plora.
A ella sempre l'afecta tot.
És histriònica, cridanera.
Una bomba emocional.
Ho passa fatal, ella, pobra.
És una mica exagerada,
massa intensa.»

Quan va morir el meu tiet,
al seu enterrament, a l'església,
vaig plorar escandalosament.
Jo mateixa era la viva imatge del desconsol.
Era una bona persona amb sentiments,
una persona sensible que estava patint.
Una bona-persona-sensible cridant molt l'atenció.

Tinc molta por i estic molt cansada.

M'hauria agradat arribar fins aquí
(fins aquest moment exacte de la vida)
molt més a poc a poc.
He anat de llesta per la vida,
a tota hòstia,
compulsiva,
rapidíssima;
una por terrible a la mort.
Estrès i melancolia.
Tot alhora.
I ara, tot el que es va precipitar, destruït.
Fet malbé.
Un forat aquí. I aquí. I aquí.

Tinc molta por i estic molt cansada.
No sé si podré continuar.
Doneu-me metges.

Doneu-me tribu.
Doneu-me lleis.
Més mans.
Bolquers, vambes, roba, pa.
Doneu-me una societat nova on donar la vida,
on conservar la vida,
on tenir cura de la vida
(la dels nens, els joves, els vells)
sigui motiu de recompensa.

Doneu-me pau. Doneu-me temps. Doneu-me treva.

Em pixo quan salto
(quan esternudo, quan estossego, em pixo)
i el meu cervell va lent encara!
Els fills? Preciosos, però creixen amb voracitat,
d'un dia per l'altre no els reconeixes.
Parlen sense respectar els torns i no t'escolten!
I pesen com pedres carregades a l'esquena.
I et ploren a l'orella.
Damunt el cor, et ploren.
I et pessiguen els braços, se't mengen les tetes
i t'embruten la roba i els cabells
de llet, de babes, de merda.
Doneu-me les gràcies, fills de puta.
Protegiu-me i doneu-me les gràcies.
Poseu-m'ho més fàcil.
Doneu-me suport.
Guarderies.
Catovit gratis!
Feu-me estàtues al mig de les places!
Poseu el meu nom a un carrer o a un parc.
JO SOLA NO PUC.
JO SOLA NO PUC.
Doneu-me les eines i no descansaré.
Us ho prometo!
És molt perillós que jo m'aturi.
ÉS LA FI DEL MÓN.
LA FI DEL NOSTRE MÓN.
No permeteu que m'aturi
perquè tot se'n va en orris.

TA TA TA TA TA TA TA TA TA

Se m'estan acabant les piles.
Vull piles.
VULL PILES!

TA TA TA TA TA TA TA TA TA

VINGA, QUE SONI LA MÚSICA!

TA TA TA TA TA TA TA TA TA

UNA VEGADA I UNA ALTRA!

TA TA TA TA TA TA TA TA TA

JO SÓC EL CONILLET DE DURACELL.
SÓC EL PUTO CONILLET DE DURACELL.
QUE SONI LA MÚSICA!
QUE NO PARI!

TA
TA
TA
TA
TA
TA

I si no teniu tot això que us demano,
però TOT,
deixeu-me descansar, si us plau.
Deixeu-me allà, en aquella muntanya,
recolzada en aquell arbre.
No, en un arbre no!
En un arbre no.
Millor deixeu-me en una roca.
Encarada a la pedra.
Que no vegi res.
Que no vegi el sol
ni les flors, ni la neu, ni l'arbre.
Em fa mal mirar al meu voltant
i reconèixer tanta bellesa en un sol arbre.
Com pot ser tan bonic un arbre?
Tinc molta por i estic molt cansada.
Vull que em deixeu descansar.
Contra la roca.
O estirada, panxa enlaire.
Amb els braços creuats i panxa enlaire.
Com un cadàver damunt la terra.
Sense pressa, sense ràbia, sense por.

No penso donar més explicacions.

A NINGÚ.

Vull un silenci perfecte.
PER AIXÒ PARLO.

Sóc aquí.

Asseguda.

Paciència infinita.

Aquí, per tu, com una ofrena.

Aquest és el meu petit secret:

ser per a tu com una ofrena.

Per a la Sofia i la Muriel.